

Αθήνα, 26 Ιουνίου 2024

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΤΥΠΟΥ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΣΥΛΛΕΚΤΗ

Η Ειρήνη Πάρη Συνδιαλέγεται με τον Δημήτρη Δασκαλόπουλο

Εκδόσεις Cahiers d' Art

Συγγραφέας Ειρήνη Πάρη

Το βιβλίο *Στοχασμοί του Συλλέκτη. Η Ειρήνη Πάρη συνδιαλέγεται με τον Δημήτρη Δασκαλόπουλο* είναι ένας διάλογος για την τέχνη και τη ζωή ανάμεσα σε ένα ζευγάρι φιλότεχνων, τον συλλέκτη Δημήτρη Δασκαλόπουλο και την Ειρήνη Πάρη.

Η σύλληψη και συγγραφή είναι της Ειρήνης Πάρη.

Με έναυσμα περίπου εκατό έργα σύγχρονης τέχνης διεθνών καλλιτεχνών των τελευταίων 40 ετών από τη διεθνούς εμβέλειας Συλλογή Δ. Δασκαλόπουλου, ο συλλέκτης και η σύντροφός του συζητούν για τις ελευθερίες και περιστολές του συλλέγειν, μοιράζονται τη γοητεία που τους ασκεί η καλλιτεχνική δημιουργικότητα και μας οδηγούν σ' ένα στοχαστικό περίπατο στο υπαρξιακό μυστήριο της ζωής, όπως απεικονίζεται στα έργα τέχνης της συλλογής.

Όπως λέει η ίδια η συγγραφέας, το βιβλίο αυτό γράφτηκε *«με την ελπίδα πως ο περίπατος αυτός θα είναι γόνιμος, διασκεδαστικός, πως θα είναι πηγή προβληματισμού και συζητήσεων για τους αναγνώστες...», αλλά και με την κρυφή ελπίδα πως, ακόμα κι αν ορισμένους δεν τους συγκινεί η σύγχρονη τέχνη, το βιβλίο αυτό θα αποτελέσει προτροπή για περισσότερες περιπλανήσεις και συγκινήσεις γύρω από αυτήν».*

Η ιδέα της δημιουργίας του βιβλίου ξεκίνησε από μια συζήτηση μεταξύ τους σχετικά με τα έργα της Συλλογής. Συνομιλίες τριών χρόνων, μαγνητοφωνήσεις, καταγραφές και σημειώσεις, απέδωσαν σε ένα δομημένο κείμενο, οργανωμένο σε θεματικά κεφάλαια.

Το βιβλίο προλογίζεται από τον Nicholas Serota, Ιστορικό τέχνης και επιμελήτη, Διευθυντή της Tate (1988-2017) και Πρόεδρο του Arts Council England, ο οποίος αναφέρει *«Αυτό είναι ένα ασυνήθιστο βιβλίο, για έναν ασυνήθιστο άνθρωπο και την ιδιαίτερη προσέγγισή του στη δημιουργία μιας συλλογής έργων τέχνης. Καταγράφει με σπάνια ειλικρίνεια μια προσωπική αναζήτηση προς τη διαφώτιση και την άνευ προηγουμένου απόφασή του, ως συλλέκτη, να δωρίσει τη συλλογή του σε τέσσερα μουσεία, σε Νέα Υόρκη, Σικάγο, Λονδίνο και Αθήνα, ενώ παράλληλα ιδρύει και χρηματοδοτεί έναν νέο οργανισμό, τον NEON».*

Επίσης, από την Madeleine Grynsztejn, Διευθύντρια Pritzker του Museum of Contemporary Art Chicago, σύμφωνα με την οποία *«Αυτό το βιβλίο είναι ιδιότυπο και δεν μπορεί να κατηγοριοποιηθεί, τρόπον τινά, καθώς αποτελεί ένα είδος βιογραφίας, η οποία προκύπτει μέσω του διαλόγου, και παρουσιάζεται υπό το πρίσμα της τέχνης και του έρωτα, χωρίς ωστόσο, το κείμενο να χαρακτηρίζεται ως αυτοαναφορικό».*

ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Το **Α' μέρος** του βιβλίου αφορά στον συλλέκτη και το χτίσιμο μιας συλλογής, όπου οι δύο συνομιλητές συζητούν για θέματα όπως ο ορισμός της τέχνης, τέχνη, αξία και χρήμα, επιλογή των έργων τέχνης και η πορεία μιας συλλογής, με αναφορά στην ευεργετική δράση του συλλέκτη.

Όπως αναφέρει η συγγραφέας *«Η πορεία της συλλογής είναι τόσο ενδιαφέρουσα, όσο κι εκείνη του συλλέκτη, καθώς είναι απόλυτα συνυφασμένες. Πρόκειται για έναν συλλέκτη φιλοσοφημένο, βαθυστόχαστο. Πρόκειται για μια συλλογή στοχασμών, περιπατητική, με την κοινή και την φιλοσοφική έννοια. Πρόκειται για μια συλλογή ενστικτώδη, σπλαχνική, που «ενσωματώνει» τη δημιουργία των τελευταίων δεκαετιών. Εκτείνεται και βαθιά, ρίχνει άγκυρες και πετά σε πρωτοποριακούς ορίζοντες, διατηρώντας το βασικό σκεπτικό του ιδρυτή της».*

Για το σκεπτικό του ο ίδιος ο συλλέκτης λέει *«Εντάσσοντας διαφορετικά έργα σε διαλεκτικές σχέσεις, επιχειρώ να δημιουργήσω σύνολα εικόνων που μιλούν για τον αιώνιο ανταγωνισμό μεταξύ ζωής και θανάτου, ματαιότητας και αθανασίας, να σκιαγραφήσω, έτσι, τον αγώνα του ανθρώπου και τη φυσική τάση του προς την αισιοδοξία, τον μόχθο του έναντι του μηδενισμού και της εγκατάλειψης».*

Και υπογραμμίζει *«Έχω μια αγάπη για την τέχνη, που βασίζεται στη βαθύτερη πίστη ότι η τέχνη είναι βασικό ανθρώπινο αγαθό, βασική ανθρώπινη*

ανάγκη. Το ένιωσα από νωρίς. Η τέχνη έχει νόημα μόνο όταν βρίσκεται σε συνδιαλλαγή, σε επικοινωνία με τον αποδέκτη της, με τον άνθρωπο. Ειδικά, ένα έργο τέχνης από μόνο του δεν υπάρχει, αν δεν εκτίθεται, αν δεν αλληλεπιδρά με τον θεατή, ώστε να προκαλέσει προβληματισμό και συναισθήματα».

Αναφορικά με την επιλογή των έργων που απαρτίζουν τη Συλλογή, ο Δημήτρης Δασκαλόπουλος βασίστηκε στο ένστικτό του. «Δεν διάλεγα ποτέ καλλιτέχνες, αλλά διάλεγα πρώτα το έργο, με το συναίσθημα, δηλαδή με την ψυχή και όχι με το μυαλό. Αυτό που έψαχνα σταθερά ήταν το έργο που είναι δυνατό, που προκαλεί συναίσθημα. Και το ισχυρό έργο εμπεριέχει μέσα του τον καλλιτέχνη, τον δημιουργό του. Πάντα, λοιπόν, επέλεγα έργα που πίστευα ότι ταίριαζαν με αυτό που θέλει να εκφράσει η συλλογή μου».

Η Συλλογή είναι ένα περιουσιακό στοιχείο, που στην περίπτωση του Δημήτρη Δασκαλόπουλου όμως δεν αποσκοπεί στο κέρδος, αλλά λειτουργεί ως κοινή ωφέλεια. Στο ερώτημα εάν μία συλλογή έχει τέλος, ο ίδιος σημειώνει «Ανήκω στην κατηγορία των συλλεκτών που σκέφτεται ότι οφείλει να φροντίζει για το μέλλον της συλλογής, με την ίδια φροντίδα και προσοχή που επένδυσε για να τη συγκεντρώσει. Και εκτός του ότι αυτό αποτελεί την εκπλήρωση της ευθύνης απέναντι στα έργα και τους καλλιτέχνες, είναι και χαρά, εξίσου μεγάλη, μάλιστα, με το χτίσιμο της συλλογής».

Όπως αναφέρει η συγγραφέας «Η σχέση του συλλέκτη με τη συλλογή του είναι βαθιά, γι' αυτό και η ολοκλήρωσή της και ακόμα περισσότερο η απόφαση για το μέλλον της είναι κάτι πολύ προσωπικό, υποκειμενικό, σχεδόν υπαρξιακό...». Και για τον Δημήτρη Δασκαλόπουλο, που έχει βαθιά ριζωμένη την πεποίθηση ότι η τέχνη πρέπει να είναι ελεύθερα προσβάσιμη σε όλους, το μέλλον της Συλλογής δεν θα μπορούσε παρά να είναι η διατήρηση και έκθεση των έργων στο ευρύ κοινό, μέσα από τη δράση μεγάλων ιδρυμάτων. «Ένα έργο δεν αποτελεί ιδιοκτησία του συλλέκτη, αλλά ανήκει στον καλλιτέχνη, εφόσον εκείνος το συνέλαβε και το δημιούργησε· ένα έργο ανήκει στο κοινό που το είδε ή θα το δει. Αυτό αποτελεί ένα σημαντικό αξιακό θεμέλιο του τρόπου σκέψης μου».

Το σκεπτικό αυτό τονίζει η Ειρήνη Πάρη «Ακριβώς αυτό είναι που με συγκινεί στον Δημήτρη Δασκαλόπουλο. Το γεγονός ότι αυτό που εκείνος έζησε μέσα από την τέχνη θέλει να το μοιραστεί, να το μεταδώσει, να το νιώσουν και οι συμπολίτες του, να το ζήσουν τα παιδιά, η νέα γενιά, ώστε να προβληματιστούν και να διευρύνουν τους ορίζοντές τους. Εξάλλου, γι' αυτό είχε πάντα ανοικτή πολιτική δανεισμού της συλλογής του· γι' αυτό δωρίζει έργα σε μεγάλα μουσεία ανά τον κόσμο, γι' αυτό δημιούργησε τον NEON».

Το **Β' μέρος** του βιβλίου είναι ένας στοχαστικός περίπατος μέσα στο περιεχόμενο της Συλλογής. Είναι δομημένο γύρω από τα θέματα του Σύμπαντος, του Ανθρώπου και της Κοινωνίας και εμβαθύνει σε ζητήματα όπως η ανθρωπίνη υπόσταση, η δημιουργικότητα, το τραύμα και ο πόνος, η ζωή και ο θάνατος, η ομορφιά, τα μεγάλα επιτεύγματα, η δύναμη και ευαισθησία, η ελληνικότητα, όπως απεικονίζονται στα έργα τέχνης της συλλογής.

Σχετικά με το νήμα της συλλογής, ο Δημήτρης Δασκαλόπουλος αναφέρει «Για τα έργα της συλλογής μπορεί η ευαισθησία ή το σκεπτικό να πηγάζει από μένα, από τη δική μου ψυχοσύνθεση, τη δική μου κοσμοθεωρία και το συναίσθημα που δημιουργούν σε εμένα, όμως ο λόγος που τα διαλέγω είναι επειδή λένε κάτι πολύ ευρύτερο από μένα, που αφορά νομίζω ευρύτερα την ανθρωπίνη ύπαρξη στην αρχέγονη, πηγαία και διαρκή της διάσταση».

Σε αυτό η συγγραφέας εύστοχα σημειώνει «Υπό αυτήν την έννοια, με συναρπάζει η σκέψη ότι βάζοντας στο κέντρο της συλλογής του τον άνθρωπο και την υπαρξιακή του αλήθεια, η Συλλογή Δ.Δασκαλόπουλου είναι βαθύτατα ελληνική» και συνεχίζει «Πόσο όμορφο και γοητευτικό, μια συλλογή αμιγώς σύγχρονης τέχνης να συνδέεται τόσο βαθιά με τις ελληνικές ρίζες του συλλέκτη, και ας μην είναι κάτι που συνειδητοποιεί ή ενεργά επιδιώκει ο ίδιος. Και πόσο συγκινητικό, το βιβλίο αυτό, να εκδίδει ο εκδοτικός οίκος Cahiers d'art του οποίου ο Έλληνας ιδρυτής Christian Zervos πίστευε βαθιά ότι η 'συγχρονικότητα' (contemporatiness) δεν αποκλείει το παρελθόν- αντιθέτως συμπεριλαμβάνει το αρχαίο και το αρχαϊκό».

Η μεγαλύτερη διάχυση της ελληνικής καλλιτεχνικής δημιουργικότητας στο εξωτερικό είναι ένας επιπλέον παράγοντας στη δωρεά της Συλλογής. Ο Δημήτρης Δασκαλόπουλος αναφέρει «Τα έργα των ελλήνων καλλιτεχνών μπήκαν στη συλλογή όχι για την ελληνικότητά τους, αλλά για το περιεχόμενό τους, επειδή ενίσχυαν τα μηνύματα της συλλογής. Διαλέχτηκαν με τα ίδια κριτήρια με τα οποία επιλέχτηκαν όλα τα έργα: το νόημα του ίδιου του έργου, τη δύναμη των συναισθημάτων που εκπέμπει, τον βαθμό της πρόκλησης της σκέψης που μπορεί να προκαλέσει. Εξάλλου, στον κόσμο που ζούμε πλέον είμαστε όλοι, ή πρέπει να είμαστε, πολίτες του κόσμου και ανοικτοί στις παγκόσμιες ιδέες και εξελίξεις».

Ο Δημήτρης Δασκαλόπουλος επέλεξε να χρησιμοποιήσει το ανθρώπινο σώμα ως κεντρικό στοιχείο στη Συλλογή του γιατί «Βλέπω το ανθρώπινο σώμα όχι ως σαρκίο, αλλά ως τον φορέα που συμπυκνώνει και εκφράζει το σύνολο της ανθρωπίνης ύπαρξης, τον τόπο από τον οποίο εκπορεύεται και στον οποίο ολοκληρώνεται η ανθρωπίνη οντότητα. Βλέπω το ανθρώπινο σώμα, όχι ως κορμί, αλλά ως το σημείο αναφοράς υπαρξιακού, ιδεολογικού και κοινωνικού προβληματισμού...».

Η Ειρήνη Πάρη συμπληρώνει «Η δύναμη και η ευθραυστότητα συνιστούν κυρίαρχα στοιχεία του Σύμπαντος, της Φύσης και του Ανθρώπου. Συχνά φοβόμαστε την ευθραυστότητα και προσπαθούμε να την κρύψουμε. Θέλει δύναμη για να την κοιτάξεις κατάματα κι όμως, ενέχει μέσα της την ευαισθησία, την τρυφερότητα που είναι πηγή αγάπης, ομορφιάς. Είναι πηγή φόβου και θλίψης, κι όμως, εμπεριέχει την κινητήρια δύναμη για ζωή, όνειρα, εξέλιξη. Αν τη δεχτούμε, μπορεί να νιώσουμε ανάλαφροι, έτοιμοι να προσπεράσουμε τόσα και τόσα εμπόδια. Αν προσπαθήσουμε να την ενστερνιστούμε, μπορεί να μας βοηθήσει να επιφέρουμε ισορροπία και αρμονία μέσα μας. Μια έννοια που δεν μπορούσε να μην ευαισθητοποιεί τους καλλιτέχνες, ένα θέμα που δεν μπορούσε να μη συγκινεί τον συλλέκτη».

Στο βιβλίο αναφέρονται περίπου 100 έργα της Συλλογής Δ.Δασκαλόπουλου από τους καλλιτέχνες: Marina Abramović, Terry Adkins, Kutluğ Ataman, Phyllida Barlow, Matthew Barney, Hans Bellmer, Lynda Benglis, Joseph Beuys, John Bock, Mark Bradford, Louise Bourgeois, Christophe Buchel,

Βλάσσης Κανιάρης, Paul Chan, Marcel Duchamp, Fischli & Weiss, Tom Friedman, Kendall Geers, Gilbert & George, Robert Gober, Antony Gormley, David Hammons, Mona Hatoum, Thomas Hirschhorn, Damien Hirst, Jim Hodges, Jenny Holzer, Mike Kelley, Martin Kippenberger, Barbara Kruger, Γιάννης Κουνέλλης, Νίκος Κεσσανλής, Στάθης Λογοθέτης, Sarah Lucas, Paul McCarthy, Cildo Meireles, Annette Messager, Robert Morris, Wangechi Mutu, Bruce Nauman, Cornelia Parker, Paul Pfeiffer, Dieter Roth, Doris Salcedo, Kiki Smith, Paul Thek, Keith Tyson, Adrián Villar Rojas, Bill Viola, και άλλοι.

Το βιβλίο διατίθεται προς πώληση στα πωλητήρια του ΕΜΣΤ, του Μουσείου Μπενάκη, του Μουσείου Κυκλαδικής Τέχνης καθώς και στο Amazon.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΑΚΤΕΣ

Η **Ειρήνη Υβόννη Πάρη** έχει αφιερώσει την επαγγελματική ζωή της στην προώθηση του ιδεώδους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στην προώθηση της επιχειρηματικότητας και στην οικοδόμηση συναίνεσης.

Υπήρξε μέλος της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής (ΕΟΚΕ) από το 1998 έως το 2020. Διετέλεσε αντιπρόεδρος της ΕΟΚΕ (2008-10), αντιπρόεδρος της Ομάδας των Εργοδοτών (2006-08), αντιπρόεδρος του Κοινωνικού Τμήματος (2004-08) και πρόεδρος της ομάδας εργασίας «Μετανάστευση και Ένταξη» (2013-15), καθώς και πρόεδρος της επιμέρους Επιτροπής της Ευρωπαϊκής Πρωτοβουλίας Πολιτών και μέλος του Προεδρείου του Ευρωπαϊκού Φόρουμ Μετανάστευσης.

Από το 1995 έως το 2017 υπήρξε μόνιμη εκπρόσωπος του ΣΕΒ-Ελληνικού Συνδέσμου Επιχειρήσεων και Βιομηχανιών στις Βρυξέλλες, μέλος της Επιτροπής Μόνιμων Αντιπροσώπων της BusinessEurope-Ομοσπονδίας Ευρωπαϊκών Επιχειρήσεων και Εργοδοτών και μέλος της Επιτροπής του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Διαλόγου.

Έχει εργαστεί ως σύμβουλος της Γενικής Γραμματείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και της Γενικής Διεύθυνσης Ανταγωνισμού για τις Κρατικές Ενισχύσεις (1988-94). Υπήρξε, επίσης, μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της S&B Mining (2014-15).

Η Ειρήνη Πάρη είναι κάτοχος πτυχίου Πολιτικών Επιστημών και Διεθνών Σχέσεων (αριστούχος) από το Πάντειο Πανεπιστήμιο Αθηνών και μεταπτυχιακού τίτλου σπουδών στις Ευρωπαϊκές Σπουδές (άριστα με έπαινο) του Institut d'Etudes Européennes του ULB στις Βρυξέλλες. Μιλάει έξι γλώσσες. Λατρεύει την τέχνη, το διάβασμα και τα ταξίδια για να γνωρίζει διαφορετικούς ανθρώπους και πολιτισμούς. Γεννήθηκε το 1963 στην Κινάσσα του Κονγκό, είναι παντρεμένη με τον Δημήτρη Δασκαλόπουλο και έχει δύο παιδιά, την Ελοντί και τον Ιάσονα Καμπαράκη.

Ο **Δημήτρης Δασκαλόπουλος** είναι πρόεδρος της εταιρείας χρηματοοικονομικών υπηρεσιών και επενδύσεων Damma Holdings SA και ιδρυτικός εταίρος του ιδιωτικού επενδυτικού κεφαλαίου Diorama.

Ως κύριος ιδιοκτήτης, πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος, ο Δημήτρης Δασκαλόπουλος επέβλεψε, από το 1983, τη μετατροπή μιας οικογενειακής γαλακτοβιομηχανίας στη Vivartia A.E., τη μεγαλύτερη ελληνική εταιρεία τροφίμων, με κορυφαία εμπορικά σήματα στα γαλακτοκομικά, στα προϊόντα αρτοποιίας, στα κατεψυγμένα τρόφιμα και εστιατόρια με 13.000 εργαζόμενους σε 29 χώρες. Πούλησε την επιχείρηση το 2007.

Το 2013 ίδρυσε τον NEON, έναν μη κερδοσκοπικό πολιτιστικό οργανισμό που εργάζεται με στόχο να φέρει τη σύγχρονη τέχνη και τον πολιτισμό πιο κοντά στο ελληνικό κοινό μέσω εκθέσεων, αναθέσεων, επιχορηγήσεων και υποτροφιών, καθώς και εκπαιδευτικών προγραμμάτων. Ο Δ. Δασκαλόπουλος είναι ιδρυτής και πρόεδρος της διαNEOσις (2015), μιας ερευνητικής δεξαμενής σκέψης, η οποία αναθέτει μελέτες και διατυπώνει προτάσεις πολιτικών για τα μείζονα κοινωνικά και οικονομικά ζητήματα της Ελλάδας.

Διετέλεσε πρόεδρος του Συνδέσμου Ελληνικών Βιομηχανιών Τροφίμων (1999-2006) και πρόεδρος του Συνδέσμου Επιχειρήσεων & Βιομηχανιών (ΣΕΒ) (2006-2014), του σημαντικότερου επιχειρηματικού συνδέσμου της Ελλάδας. Το 2014 ανακηρύχθηκε επίτιμος πρόεδρος του ΣΕΒ. Υπήρξε μέλος της Ευρωπαϊκής Στρογγυλής Τράπεζας Βιομηχανών (ERT) από το 1998 έως το 2008 και αντιπρόεδρος της BusinessEurope, της κορυφαίας επιχειρηματικής ομοσπονδίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, από το 2012 έως το 2014.

Ο Δημήτρης Δασκαλόπουλος είναι συλλέκτης έργων σύγχρονης τέχνης. Η Συλλογή Δ. Δασκαλόπουλου είναι μια εκτεταμένη και, ταυτόχρονα, εστιασμένη συλλογή σύγχρονης τέχνης, η οποία αποτελείται από πάνω από 500 έργα 220 κορυφαίων διεθνών και Ελλήνων καλλιτεχνών, ανιχνεύοντας τις βασικές αισθητικές εξελίξεις των τελευταίων σαράντα ετών. Η συλλογή δίνει ιδιαίτερη έμφαση στις εγκαταστάσεις και τα γλυπτά μεγάλης κλίμακας, καθώς και στο σχέδιο, το κολάζ, τον κινηματογράφο και το βίντεο.

Ο Δ. Δασκαλόπουλος είναι μέλος του διοικητικού συμβουλίου και αντιπρόεδρος του Ιδρύματος Solomon R. Guggenheim και μέλος του διοικητικού συμβουλίου του Museum of Contemporary Art (MCA) του Σικάγου. Είναι ενεργό μέλος του Διεθνούς Συμβουλίου της Tate, του Συμβουλίου Ηγεσίας του New Museum και ιδρυτικός εταίρος του Future Fund της Whitechapel Gallery.

Θεματικές εκθέσεις της συλλογής του έχουν παρουσιαστεί στην Whitechapel Gallery του Λονδίνου (2010-11), στο Μουσείο Guggenheim του Μπιμπάο (2011) και στην Scottish National Gallery of Modern Art στο Εδιμβούργο (2012-13).

Το 2022 ένα μεγάλο τμήμα 350 σημαντικών έργων σύγχρονης τέχνης δωρίστηκε από τη Συλλογή Δ. Δασκαλόπουλου σε τέσσερα μουσεία (Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Αθηνών, Tate και από κοινού στο Guggenheim και το MCA Chicago).

Η συμβολή του Δημήτρη Δασκαλόπουλου στις τέχνες έχει αναγνωριστεί πολλάκις: του απονεμήθηκε το βραβείο Leo Award 2014 από την Independent Curators International · η γκαλερί Δ. Δασκαλόπουλος της Whitechapel Gallery εγκαινιάστηκε το 2022· έγινε επίτιμος εταίρος του Πανεπιστημίου Goldsmiths το 2023. Την ίδια χρονιά, διορίστηκε επίτιμος αξιωματικός του Πιο Εξαίρετου Τάγματος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας (OBE) σε αναγνώριση των υπηρεσιών του στις τέχνες και τη φιλανθρωπία.

Ο Δημήτρης γεννήθηκε το 1957 στην Αθήνα. Κατέχει πτυχίο Διοίκησης Επιχειρήσεων από το Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών και MBA από το Kellogg Graduate School of Management του Northwestern University. Μιλάει ελληνικά, αγγλικά και γαλλικά. Είναι παντρεμένος με την Ειρήνη Πάρη. Έχει τρεις κόρες και τέσσερα εγγόνια από προηγούμενο γάμο.

Ο **οίκος Cahiers d'Art** είναι ένας από τους σημαντικότερους εκδοτικούς οίκους εικαστικών τεχνών. Ιδρύθηκε το 1926 από τον Christian Zervos στο Saint-Germain-des-Prés, και περιλαμβάνει εκδοτικό οίκο, γκαλερί και μια επιθεώρηση. Το Cahiers d'Art Revue είναι μια επιθεώρηση της σύγχρονης τέχνης που χαρακτηρίζεται από τον συνδυασμό ιδιαίτερης τυπογραφίας και layout, πληθώρας φωτογραφιών και συνδυασμό αρχαίας και σύγχρονης τέχνης.

Από τη δεκαετία του 1920 και έως τα μέσα της δεκαετίας του 1970, δημοσιεύθηκαν ενενήντα επτά τεύχη της Επιθεώρησης και περισσότερα από πενήντα βιβλία για τις καλές τέχνες και την αρχιτεκτονική, καθώς και ο κατάλογος των τριάντα τριών τόμων raisonné του Pablo Picasso. Μετά την εξαγορά και την επαναλειτουργία του το 2012 από τον Staffan Ahrenberg, δημιουργήθηκε μια συντακτική επιτροπή αποτελούμενη από τους Sam Keller, Hans Ulrich Obrist, Isabela Mora και Staffan Ahrenberg. Ο Cahiers d'Art έχει έκτοτε δημοσιεύσει αρκετές νέες επιθεωρήσεις και βιβλία τέχνης αφιερωμένα στους Ellsworth Kelly, Rosemarie Trockel, Hiroshi Sugimoto, Alexander Calder, Pablo Picasso, Thomas Schütte, Gabriel Orozco, Joan Miró, Lucas Arruda, Ai Weiwei, Arthur Jafa, Frank Gehry, Christo και άλλους. Από τη δεκαετία του 1920 μέχρι σήμερα, ο Cahiers d'Art διατηρεί μια γκαλερί, εκθέτοντας τους καλλιτέχνες που εκδίδει.

Ο οίκος Cahiers d'Art συνεχίζει να εκπληρώνει την αποστολή του να είναι η πολιτιστική γέφυρα μεταξύ της πρωτοπορίας του Πικάσο, του Duchamp και του Le Corbusier και των κορυφαίων καλλιτεχνών και αρχιτεκτόνων της εποχής μας.

Πληροφορίες:

Έφη Λαζαρίδου, Reliant Communications, elazaridou@reliant.gr, 6932 296 850